ĢENERĀLADVOKĀTA F. DŽ. DŽEIKOBSA [F. G. JACOBS] SECINĀJUMI, sniegti 2005. gada 17. novembrī [1]

1. Šajā lietā *Gerechtshof te 's-Hertogenbosch* [Sertohenbosas apgabala Apelācijas tiesa] jautā, vai Kopienas tiesību akti liedz Nīderlandei attiecināt sociālās apdrošināšanas maksājumus uz ienākumiem no procentiem, ko Nīderlandē dibināta sabiedrība ir samaksājusi Nīderlandes pilsonim, kurš dzīvo Beļģijā, uz kuru saskaņā ar Regulu Nr. 1408/71 attiecas gan Nīderlandes, gan Beļģijas tiesību akti sociālās nodrošināšanas jomā [2]?

2. Šāds jautājums ir radies prāvā starp Pjatkovski [*Piatkowski*] un kompetentās nodokļu iestādes inspektoru (turpmāk tekstā — "Inspektors").

Atbilstošās Kopienu tiesību normas

3. Regulas Nr. 1408/71 II sadaļa ietver vairākas tiesību normu alternatīvas, kuras paredzētas, lai noteiktu sociālā nodrošinājuma tiesisko regulējumu, kas piemērojams personām, uz kurām attiecas šī regula. Šo tiesību normu pamatā ir princips, ka darbiniekam vai pašnodarbinātai personai vienlaicīgi piemēro tikai vienas dalībvalsts tiesību aktus (turpmāk tekstā "vienas valsts princips"). Tādējādi Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punkts paredz šādu vispārīgu noteikumu:

"Ievērojot 14.c un 14.f pantu, uz personām, kam piemēro šo regulu, attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti. Šos tiesību aktus nosaka saskaņā ar šo sadaļu."

4. Vienas valsts princips ir piemērojams attiecībā uz personām, kuras ir nodarbinātas

1 — Oriģinālvaloda — angļu.

2 — Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 2. lpp.). Grozītais regulas teksts ir atrodams 1996. gada 2. decembra Regulas (EK) Nr. 118/97, kura groza un atjaunina Regulu Nr. 1408/71 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), A pielikuma I daļā. Šajā lietā apskatāmās tiesību normas tika grozītas arī (lai arī grozījumi nav būtiski) ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1606/98 (OV L 209, 1. lpp.), kas stājās spēkā 1998. gada 25. jūlijā.

vairāk nekā vienā dalībvalstī [3]; uz personām, kuras ir pašnodarbinātās vairāk nekā vienā dalībvalstī [4]; un uz personām, kuras ir nodarbinātas vienā dalībvalstī un ir pašnodarbinātās citā dalībvalstī (kā vispārīgs noteikums) [5].

5. Kā redzams no 13. panta 1. punkta teksta, II sadaļā ir tikai divi izņēmumi no šī principa.

6. Regulas 14.f pants attiecas uz ierēdņiem, kuri vienlaicīgi nodarbināti divās vai vairākās dalībvalstīs, bet par to nav šī lieta.

7. Regulas 14.c panta a) punkts paredz vispārīgu noteikumu, ka personai, kura vienlaikus ir nodarbināta vienā dalībvalstī un ir pašnodarbinātā citā dalībvalstī, ir piemērojams tās valsts tiesiskais regulējums, kurā tā ir nodarbināta.

8. Regulas 14.c panta b) punkts dažos gadījumos šo noteikumu precizē. Saskaņā ar 14.c pantu:

"Persona, kas vienlaikus ir nodarbināta vienā dalībvalstī un strādā kā pašnodarbinātā otrā dalībvalstī, ir pakļauta:

[..]

b) gadījumos, kas minēti VII pielikumā:

— tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šī persona ir iesaistīta algotā darbā [..], un

— tās dalībvalsts tiesību aktiem, kurā šī persona strādā kā pašnodarbinātā."

3 — Regulas Nr. 1408/71 14. panta 2. punkts.
4 — Regulas Nr. 1408/71 14.a panta 2. punkts.
5 — Regulas Nr. 1408/71 14.c panta 1. punkta a) apakšpunkts.

9. Regulas Nr. 1408/71 VII pielikuma sarakstā par gadījumiem, kuros personai vienlaicīgi piemēro divu dalībvalstu tiesisko regulējumu, ir norādīts:

"1. Pašnodarbināta persona Beļģijā, kas arī strādā algotu darbu citā dalībvalstī."

Atbilstošie valsts tiesību akti

10. Attiecīgajā laika periodā Nīderlandes tiesību akti sociālā nodrošinājuma jomā noteica, ka nerezidents, kam piemēro ienākumu nodokli, strādājot algotu darbu Nīderlandē, tiek obligāti apdrošināts atbilstoši četrām vispārējām Nīderlandes sociālā nodrošinājuma sistēmām [6].

11. Šādai personai bija arī pienākums veikt sociālās apdrošināšanas iemaksas [7].

12. Nerezidenta gadījumā iemaksu apjoms tika noteikts, pamatojoties uz apdrošinātās personas ar nodokli apliekamiem ienākumiem mītnes valstī 1964. gada *Wet op de inkomstenbelasting* [Likums par ienākumu nodokli] izpratnē [8].

13. Ar nodokli apliekamie ienākumi valstī ir definēti kā bruto ienākumi mītnes valstī [9], t.i., definēti kā visi ienākumi, tai skaitā (i) darba ņēmēja ienākumi, (ii) neto ienākumi no Nīderlandē dibināta uzņēmuma parādiem, ja to saņēmējam ir būtiska līdzdalība šajā uzņēmumā (atbilstīgi definīcijai), un ja šī līdzdalība nav saistīta ar uzņēmuma aktīviem [10].

14. Salīdzinājumam, rezidenta gadījumā sociālās apdrošināšanas iemaksu apjoms ir noteikts, pamatojoties uz apdrošinātās personas ienākumiem visā pasaulē *Wet op de inkomstenbelasting* izpratnē.

6 — *Algemene Ouderdomswet* [Likums par vecuma pensiju vispārējo sistēmu] 6. panta 1. punkta b) apakšpunkts un *Algemene nabestaandenwet* [Likums par apgādnieka zaudējuma pensijas vispārējo sistēmu], *Algemene Kinderbijslagwet* [Likums par ģimenes pabalstu vispārējo sistēmu], *Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten* [Likums par īpašo veselības izmaksu vispārējo shēmu] attiecīgās tiesību normas.

7 — *Wet financiering volksverzekeringen* [Likums par sociālā nodrošinājuma finansēšanu] 6. pants.

8 — *Wet financiering volksverzekeringen* 7. un 8. pants.

9 — *Wet op de inkomstenbelasting* 48. panta 3. punkts.

10 — *Wet op de inkomstenbelasting* 49. panta 1. punkta c) apakšpunkta pirmā un ceturtā daļa.

Pamata tiesvedība un prejudiciālais jautājums

15. Iesniedzējtiesa pamata tiesvedības cēloņus skaidro šādi.

16. Pjatkovskis, Nīderlandes pilsonis, dzīvoja Nīderlandē līdz 1996. gadam, kad pārcēlās uz Beļģiju. Līdz 1998. gadam viņš pastāvīgi dzīvoja Beļģijā un šajā laikā strādāja gan Nīderlandē, gan Beļģijā.

17. Nīderlandē viņš strādāja par Nīderlandē reģistrētas sabiedrības *Vanderheide Beheer BV* (turpmāk tekstā — "*Vanderheide*") direktoru. *Vanderheide* pilnībā ir Beļģijā reģistrētas sabiedrības *Marlon NV* meitas uzņēmums, kura akcijas pieder Pjatkovskim un viņa sievai. Pjatkovska alga no *Vanderheide* ir apliekama ar nodokli Nīderlandē kā darba ņēmēja ienākumi, attiecīgi viņš bija obligāti apdrošināts saskaņā ar Nīderlandes sociālās apdrošināšanas tiesisko regulējumu, un tādējādi viņam bija pienākums veikt iemaksas.

18. Beļģijā Pjatkovskis strādāja par vienas vai vairāku Beļģijā reģistrētu sabiedrību vadītāju. Saskaņā ar Beļģijas tiesisko regulējumu sociālā nodrošinājuma jomā šāda darbība nav uzskatāma par tādu, kuru veic algots darbinieks.

19. Pjatkovskim bija prasījums pret Nīderlandē dibinātu sabiedrību *DudeveC BV*, kurā *Vanderheide* piederēja 41 % kapitāldaļu. 1998. gadā Pjatkovskis saņēma procentu maksājumu saistībā ar šo parādu. Tā kā šis procentu maksājums atbilda *Wet op de inkomstenbelasting* 49. panta 1. punkta c) apakšpunkta ceturtās daļas noteikumiem [11], saskaņā ar Nīderlandes tiesību aktiem tas bija daļa no Pjatkovska ar nodokli apliekamiem ienākumiem mītnes valstī.

20. Tādējādi Inspektors procentu maksājumu iekļāva nodokļu aprēķinā sociālās apdrošināšanas iemaksu aprēķināšanai, kuras Pjatkovskim jāmaksā par 1998. gadu Nīderlandē.

21. Procentu maksājums netika iekļauts tā gada aprēķinā par Pjatkovska sociālās apdrošināšanas iemaksām Beļģijā [12].

22. Pjatkovskis uzskata, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1408/71 sociālās apdrošināšanas iemaksu noteikšana par procentu maksājumiem, ņemot vērā viņa dzīvesvietu, ir Beļģijas kompetencē.

11 — Skat. iepriekš 13. punktu.

12 — Kā uzskata Komisija, parādu procentu maksājumi Beļģijā tiek uzskatīti par ienākumiem no personas īpašuma un nav būtiski sociālā nodrošinājuma iemaksu aprēķinam, kuras savukārt piemēro tikai ienākumiem no algota darba.

23. Iesniedzējtiesai ir šaubas par Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punkta pareizu interpretāciju. Tā attiecīgi ir apturējusi tiesvedību un uzdevusi Tiesai šādu jautājumu:

"Vai Kopienu tiesības, īpaši tiesības brīvi pārvietoties, kā arī Regulas Nr. 1408/71 (1998. gadā spēkā esošajā redakcijā) 14.c panta b) punkts, liedz Nīderlandei attiecināt sociālās apdrošināšanas maksājumus uz ienākumiem no procentiem, ko Nīderlandē dibināta sabiedrība ir samaksājusi Beļģijas pilsonim, uz kuru saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punktu un VII pielikuma 1. punktu attiecas gan Nīderlandes, gan Beļģijas tiesību akti sociālās nodrošināšanas jomā?"

24. Rakstveida apsvērumus iesniedza Nīderlandes valdība un Komisija. Tiesas sēde netika lūgta un nav arī notikusi.

Vērtējums

25. Gan Nīderlandes valdība, gan Komisija norāda, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild noliedzoši. Es piekrītu.

Piemērojamie tiesību akti

26. Fakti *prima facie* iekļaujas tieši 14.c panta b) punkta piemērošanas jomā: Pjatkovskis ir "persona, kas vienlaikus ir nodarbināta vienā dalībvalstī un strādā kā pašnodarbinātā otrā dalībvalstī", kā to vispārēji nosaka 14.c pants, un it īpaši VII pielikuma izpratnē ir "pašnodarbināta persona Beļģijā, kas arī strādā algotu darbu citā dalībvalstī", kā to prasa 14.c panta b) punkts.

27. Šādā gadījumā saskaņā ar 14.c panta b) punktu viņam piemēro abu attiecīgo dalībvalstu tiesisko regulējumu, atkāpjoties no Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punkta vispārīgā noteikuma, kas noteic, ka uz personām, uz kurām attiecas šī regula, attiecas tikai vienas dalībvalsts tiesību akti.

28. Šo lietu var salīdzināt ar iepriekšējām lietām, kurās Tiesai tika lūgts interpretēt 14.c panta b) punktu [13]. Visās šajās lietās tika uzdots jautājums, vai apdrošinātai personai,

13 — 1997. gada 30. janvāra spriedumi lietā C-340/94 *De Jaeck* (*Recueil*, I-461. lpp.) un lietā C-221/95 *Hervein* un *Hervillier* (*Recueil*, I-609. lpp.; turpmāk tekstā — "*Hervein I*"); 2002. gada 19. marta spriedums apvienotajās lietās C-393/99 un C-394/99 *Hervein* u.c. (*Recueil*, I-2829. lpp.; turpmāk tekstā — "*Hervein II*").

kura atradās līdzīgā situācijā kā Pjatkovskis, saskaņā ar šo tiesību normu var tikt noteikts veikt iemaksas divās dažādās sociālā nodrošinājuma sistēmās. Lietās *De Jaeck* un *Hervein I* tika noteikts, ka sabiedrību direktori faktiski ir pašnodarbinātie, lai arī attiecīgā dalībvalsts [14] uzskatīja viņus par darbiniekiem saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14.a panta 2. punktu [15], prasītājiem šajās lietās attiecīgi piemēroja tikai to dzīvesvietas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma tiesisko regulējumu. Tiesa šajās lietās nolēma, ka 14.a un 14.c panta izpratnē jēdzieni ""darbinieks" un "pašnodarbinātais" ir jāsaprot kā tādi, kas norāda uz darbībām, kuras par tādām tiek uzskatītas tās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma tiesiskā regulējuma mērķiem, kuras teritorijā tās tiek veiktas". Lietā *Hervein II* prasītāji apgalvoja, ka 14.c panta b) punkts (bijušais 14.c panta 1. punkta b) apakšpunkts) [16] un VII pielikums ir pretrunā ar EKL 39. un 43. pantu, jo saskaņā ar tiem personām, kuras ir nodarbinātas vienā dalībvalstī un ir pašnodarbinātās citā dalībvalstī, piemēro abu šo dalībvalstu tiesisko regulējumu. Tiesa nepiekrita šim argumentam.

29. Šajā lietā Pjatkovskis neapstrīd faktu, ka viņam ir piemērojamas divas dažādas sociālā nodrošinājuma sistēmas, taču apstrīd faktu, ka Nīderlande, nevis Beļģija, iekļauj procentu maksājumus nodokļu aprēķinā. Pjatkovskis uzskata, ka tas ir pretēji Kopienu tiesībām.

30. Iesniedzējtiesa norāda, ka sākotnējā redakcijā 14.c panta b) punkts [17] noteica vairāku attiecīgo dalībvalstu tiesiskā regulējuma vienlaicīgu piemērošanu tikai "attiecībā uz darbību, kas veikta tās teritorijā"; saskaņā ar šo redakciju katra no dalībvalstīm var iekasēt apdrošināšanas maksājumus tikai par ienākumiem, kas saņemti tās teritorijā [18]. Iesniedzējtiesa piekrīt, ka pašreizējā 14.c panta b) punkta redakcijā nav iekļauts līdzvērtīgs noteikums, taču norāda, ka Regulas Nr. 3811/86 [19], saskaņā ar kuru 1987. gada 1. janvārī stājās spēkā šī redakcija, apsvērumos nav iekļauta norāde, ka būtu paredzētas jebkādas būtiskas izmaiņas. Ja pašreizējā 14.c panta b) punkta redakcija ir jāpiemēro tāpat kā tā iepriekšējā redakcija, šajā lietā ir jāizlemj, vai procentu maksājumi ir ienākumi, kas radušies Beļģijā vai Nīderlandē.

14 — Nīderlande lietā *De Jaeck* un Francija lietā *Hervein I*.

15 — Kas būtībā noteic, ka personai, kura ir pašnodarbināta divās vai vairākās dalibvalstīs, no kurām vienā tā dzīvo, piemēro šīs dalibvalsts tiesisko regulējumu.

16 — Papildināts ar Padomes 1981. gada 12. maija Regulu (EEK) Nr. 1390/81, ar ko Regulu (EEK) Nr. 1408/71 attiecina arī uz pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm (OV L 143, 1. lpp.).

17 — Skat. 16. zemsvītras piezīmi.

18 — Spriedums lietā *De Jaeck*, minēts 13. zemsvītras piezīmē, 40. punkts.

19 — Padomes 1986. gada 11. decembra Regula (EEK) Nr. 3811/86, ar ko groza Regulu Nr. 1408/71 (OV L 355, 5. lpp.).

31. Kā to šajā lietā norāda Nīderlandes valdība, frāze "attiecībā uz darbību, kas veikta tās teritorijā" kļuva lieka, kad šīs tiesību normas teksts tika grozīts. Sākotnējā 14.c panta 1. punkta b) apakšpunkta redakcija bija šāda:

"Persona, kas vienlaikus ir nodarbināta vienā dalībvalstī un strādā kā pašnodarbinātā otrā dalībvalstī, ir pakļauta:

[..]

b) VII pielikumā minētajos gadījumos — katras šādas dalībvalsts tiesību aktiem attiecībā uz šajā valstī veikto darbu."

32. Tomēr atjauninātajā redakcijā ir netieši noteikts, ka VII pielikumā minētajos gadījumos attiecībā uz apdrošinātās personas nodarbinātību ir attiecināms tās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā viņa ir nodarbināta, savukārt uz pašnodarbinātas personas darbību — tās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā viņa ir pašnodarbinātā.

33. Līdz ar to es nemainu viedokli, kuru paudu savos secinājumos lietā *Hervein II* — fakts, ka frāze "attiecībā uz darbību, kas veikta tās teritorijā", tika svītrota no 14.c panta 1. punkta b) apakšpunkta formulējuma, grozot šo tiesību normu ar Regulu Nr. 3811/86, neietekmē tās materiālo nozīmi [20]. Tas nozīmē tomēr, kā esmu norādījis arī lietā *Hervein II*, ka personām, uz kurām attiecas 14.c panta b) punkts, nevar tikt noteikts pienākums veikt iemaksas *par vieniem un tiem pašiem ienākumiem* vairāk nekā vienā dalībvalstī [21]. Tas ir Regulas Nr. 1408/71 pamatprincips [22]. Šajā lietā nav norāžu par šādām dubultām iemaksām: iesniedzējtiesa skaidri izklāstījusi, ka procentu maksājumi nav ņemti vērā, aprēķinot iemaksu apmēru Beļģijā.

Procentu maksājumu iekļaušana nodokļu aprēķinā

34. Strīds šajā lietā ir par to, ka Pjatkovska iemaksu apmērs Nīderlandē ir palielināts, nodokļu aprēķinā iekļaujot procentu maksājumus. Šķiet, Pjatkovskis uzskata, ka tiesības noteikt sociālās apdrošināšanas iemaksas par šo maksājumu ir Beļģijai, un tādējādi tas nav

20 — Minēts 13. zemsvītras piezīmē, 60. punkts.

21 — 60. punkts, izcēlums mans.

22 — Skat. 2001. gada 8. marta spriedumu lietā C-68/99 Komisija/Vācija (*Recueil*, I-1865. lpp., 25. punkts).

jāņem vērā viņa nodokļu aprēķinā par sociālās apdrošināšanas iemaksām Nīderlandē. Iesniedzējtiesa norāda, ka tā "nesaskata Regulā nekādus skaidrus saistošus faktorus, lai šādus ienākumus attiecinātu tikai un vienīgi uz vienu iesaistīto dalībvalsti".

35. Vienīgais Regulas Nr. 1408/71 II sadaļas normu mērķis ir noteikt piemērojamo tiesisko regulējumu personām, uz kurām attiecas šī regula. Kā tādas šīs normas nav paredzētas, lai noteiktu nosacījumus, saskaņā ar kuriem personai ir tiesības vai pienākums tikt apdrošinātai atbilstoši sociālā nodrošinājuma sistēmai. Šie nosacījumi jāparedz katras dalībvalsts tiesiskajam regulējumam [23]. Tiklīdz, piemērojot II sadaļas attiecīgās tiesību normas, ir noteikts, ka ir piemērojams attiecīgās dalībvalsts tiesiskais regulējums, šīs dalībvalsts kompetencē ir noteikt, kuri ienākumi ir jāņem vērā, aprēķinot iemaksas, kas jāveic tās sociālā nodrošinājuma sistēmā.

36. Tiesa ir piekritusi argumentam, ka, ja saskaņā ar Regulu Nr. 1408/71 ir piemērojams attiecīgās dalībvalsts tiesiskais regulējums, valsts iestādes var brīvi noteikt detalizētus noteikumus šīs valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas finansēšanai [24], un turklāt Līguma normu par darba ņēmēju pārvietošanās brīvību plašākā kontekstā ir noteikusi, ka, "nepastāvot valstu tiesību aktu saskaņošanai Kopienā, dalībvalstij principā ir jānosaka ienākumi, kas jāņem vērā, lai aprēķinātu sociālās apdrošināšanas iemaksas" [25].

37. Tiesa ir arī nolēmusi, ka VII pielikumā noteiktajos gadījumos attiecībā uz personu, kura ir nodarbināta vienā dalībvalstī un ir pašnodarbinātā citā dalībvalstī, vienlaicīgi ir piemērojams abu šo valstu tiesiskais regulējums un "tai ir pienākums veikt šādas iemaksas, ja nepieciešams, saskaņā ar katras dalībvalsts tiesību aktiem" [26]. Regula Nr. 1408/71 "atstāj dalībvalstu kompetencē noteikt savas sociālā nodrošinājuma sistēmas un it īpaši noteikt nepieciešamo iemaksu apmēru" [27]. Tas ir raksturīgi Regulas Nr. 1408/71 noteiktajai koordinācijas sistēmai un attiecībā uz II sadaļā paredzētā piemērojamā tiesiskā regulējuma noteikšanu nodarbinātajiem un pašnodarbinātajiem, kuri

23 — 1990. gada 3. maija spriedums lietā C-2/89 *Kits van Heijningen* (*Recueil*, I-1755. lpp., 19. punkts).

24 — 1999. gada 26. janvāra spriedums lietā C-18/95 *Terhoeve* (*Recueil*, I-345. lpp., 33.–35. punkts).

25 — Spriedums lietā *Terhoeve*, minēts 24. zemsvītras piezīmē, 51. punkts.

26 — Spriedums lietā *De Jaeck*, minēts 13. zemsvītras piezīmē, 39. punkts.

27 — Spriedums lietā Komisija/Vācija, minēts 22. zemsvītras piezīmē, 29. punkts.

dažādos apstākļos var izmantot savas tiesības brīvi pārvietoties, ka maksājamo iemaksu apmērs par vienu un to pašu darbību var atšķirties atkarībā no dalībvalsts, kurā šī darbība ir pilnībā vai daļēji veikta, vai atkarībā no sociālā nodrošinājuma tiesiskā regulējuma, kurš piemērojams šai darbībai [28].

38. Tādējādi es piekrītu Komisijai, ka attiecīgo procentu maksājumu iekļaušana aprēķinā ir tikai sekas faktam, ka saskaņā ar 14.c pantu Nīderlandes tiesiskais regulējums, tai skaitā visas tā priekšrocības un trūkumi, pilnībā ir piemērojams attiecībā uz Pjatkovski.

Valstu kompetences ierobežojumi sociālā nodrošinājuma jautājumos

39. Judikatūrā ir noteikti daži ierobežojumi dalībvalstu pilnvaru, kuras tām ir sociālā nodrošinājuma jomā, izmantošanai: piemēram, tām ir jānodrošina, ka to sociālā nodrošinājuma sistēmas tiesību normas nerada šķēršļus efektīvai Līgumā garantēto brīvību izmatošanai, un it īpaši, ka migrējošs darba ņēmējs, kurš izmanto savas tiesības brīvi pārvietoties, netiek nostādīts neizdevīgākā stāvoklī attiecībā pret nemigrējošu darba ņēmēju [29].

40. Šajā lietā tomēr nešķiet, ka Pjatkovskis, izmatojot savas tiesības brīvi pārvietoties un nomainot dzīvesvietu Nīderlandē pret dzīvesvietu Beļģijā, attiecībā uz procentu maksājumu novērtēšanu sociālā nodrošinājuma mērķiem būtu nostādīts neizdevīgākā stāvoklī salīdzinājumā ar nemigrējošu darba ņēmēju. Šķiet, ir skaidrs, ka procentu maksājumi Nīderlandē tiktu novērtēti tādā pašā veidā, ja Pjatkovskis nebūtu pārcēlies uz Beļģiju, bet būtu palicis dzīvot Nīderlandē, un ka tie tiktu iekļauti viņa iemaksu aprēķinā (kaut arī šis jautājums, protams, ir jāizskata valsts tiesai).

41. Iesniedzējtiesa norāda arī uz judikatūru, ka dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesiskais regulējums ir pretrunā EKL 39.–43. pantam, ja apdrošinātajai personai no-

28 — Spriedums lietā *Hervein II*, minēts 13. zemsvītras piezīmē, 52. punkts.

29 — Skat. ģenerāladvokāta Ruisa-Harabo Kolomera [*Ruiz-Jarabo Colomer*] secinājumus lietā Komisija/Vācija, minēta 22. zemsvītras piezīmē, 27. punkts un tajā minētā judikatūra.

teiktie maksājumi nesniedz viņam nekādu papildu sociālā nodrošinājuma segumu [30]. Šajā lietā iesniedzējtiesa norāda, ka iemaksas par procentu maksājumiem, kas jāveic Pjatkovskim, netiks kompensētas ar līdzvērtīgu sociālo nodrošinājumu, kaut gan tā apšauba, vai tas ierobežo pārvietošanās brīvību, jo par jebkuru sociālās apdrošināšanas iemaksu palielinājumu var teikt, ka šādam palielinājumam nav līdzvērtīgas atdeves sociālā nodrošinājuma izpratnē.

42. Es piekrītu, ka vienīgi fakts, ka apdrošinātās personas iemaksu apjoms ir palielināts, attiecīgai dalībvalstij ņemot vērā ienākumus no noteikta avota, pats par sevi nevar tikt uzskatīts par šķērsli šīs personas brīvas pārvietošanās iespējai. Kā norāda gan Nīderlandes valdība, gan Komisija, lai arī noteiktās iemaksas par procentu maksājumiem nerada īpašu papildu sociālo aizsardzību, jo Pjatkovskis jau ir apdrošināts, būtiski ir, vai fakts, ka personai ir pienākums veikt iemaksas, ir samērīgs sociālajai aizsardzībai. Aizsardzības apmērs un precīzs iemaksu aprēķināšanas veids nav svarīgs. Iepriekš minētā judikatūra [31] attiecas uz situācijām, kurās iemaksas attiecīgās dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmā neradīja attiecīgajiem darbiniekiem nekādu labumu sociālā nodrošinājuma jomā [32] vai papildu sociālo aizsardzību [33], vai papildu sociālās apdrošināšanas segumu [34]. Šī lieta, manuprāt, ir nošķirama: veicot iemaksas Nīderlandes sistēmā, Pjatkovskis iegūst tiesības uz vecuma pensiju un apgādnieka zaudējuma pensiju, ģimenes pabalstiem un īpašu medicīnas izdevumu atlīdzināšanu.

43. Visbeidzot, iesniedzējtiesa jautā, vai būtu saderīgi ar darba ņēmēju pārvietošanās brīvību, ja gan Nīderlande, gan Beļģija piemērotu sociālās apdrošināšanas iemaksas procentu maksājumiem. Tā kā no faktiem tomēr skaidri izriet, ka šajā lietā tā nav, es neuzskatu, ka Tiesai būtu lietderīgi atbildēt uz šo jautājumu.

30 — Spriedums lietā *Hervein II*, minēts 13. zemsvītras piezīmē, 64. punkts un tajā minētā judikatūra.

31 — Skat. 30. zemsvītras piezīmi.

32 — 1982. gada 3. februāra spriedums apvienotajās lietās 62/81 un 63/81 *Seco* (*Recueil*, 223. lpp., 7. punkts).

33 — 1996. gada 15. februāra spriedums lietā C-53/95 *Kemmler* (*Recueil*, I-703. lpp., 13. punkts).

34 — Spriedums lietā *Hervein II*, minēts 13. zemsvītras piezīmē, 64. punkts.

Secinājumi

44. Es tādējādi uzskatu, ka uz *Gerechtshof te 's-Hertogenbosch* uzdoto jautājumu ir jāatbild šādi:

Ne EKL 39. un 43. pants, ne Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, 14.c panta b) punkts neliedz dalībvalstīm noteikt sociālās apdrošināšanas iemaksas par ienākumiem, ko procentu maksājumu veidā maksā dalībvalstī reģistrēta sabiedrība personai, kura dzīvo citā dalībvalstī un attiecībā uz kuru saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 14.c panta b) punktu un VII pielikumu ir piemērojams abu šo dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesiskais regulējums.